

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XLIII. De Eustathio Episcopo Sebastiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CAPUT XLIII.

De Eustathio Episcopo Sebastie.

Κεφ. μγ.

πιεὶ Ευσταθίῳ Σεβαστίᾳ ἐμβόπιον.

Eustathius vero Sebastie in Armenia Episcopus, ne quidem ad sui defensionem admissus est: quippe qui à patre suo Eulalio, Cæsareæ Cappadociæ Episcopo jam antea depositus fuerat, eo quod vestem sacerdoti minime convenientem gestasset. Sciendum porro est, in locum Eustathii Episcopum subrogatum esse Meletium, de quo paulo infra dicturi sumus. Ceterum Eustathius posthac etiam in synodo Gangreni, quæ ipsius causa in Paphlagonia collecta fuerat, condemnatus est, eo quod post condemnationis sententiam adversus ipsum prolatam in synodo Cæsariensi, multa contraleges Ecclesiasticas ageret. Nam & uxorem ducere prohibebat, & à cibis esse abstinentem docebat. Unde multos quidem qui matrimonia contraxerant, à conjugibus separavit: & illis qui Ecclesiæ aversabantur, suavit ut domi communicarent. Sed & servos prætextu pietatis, à Dominis suis abstraxit. Ipse vero Philosophi habitum gestans, sectatores suos nova atque insolenti veste indui jussit. Mulieres quoque tondeti fecit. Et prescripta quidem jejunia fugienda esse; diebus vero Dominicis jejunandum præcepit. Denique in ædibus conjugatorum precatio[n]es fieri vetuit: & presbyteri uxorem habentis, quam dum esset laicus legitimo matrimonio sibi copulaverat, benedictionem & communionem instar piaculi declinandum docebat. Hæc & hujusmodi alia plurima cum ille & sacerdet & doceret, synodus Gangreni in Paphlagonia congregata, uti jam dixi, eum depositus, ejusque dogmata anathemate damnavit. Verum hæc postea gesta sunt. Tunc vero expulso Macedonio, Eudoxius Antiochenam sedem parvipendens; Constantinopoleos Episcopus constitutus, ordinantibus eum Acaianis. Qui quidem non animadvertebant, se contraria iis quæ ipsi antea judicaverant, decernere. Nam qui Dracontium idcirco deposituerant, quod ex Galatia Pergamum transiliisset, iidem Eudoxium tunc secundo ad alium Episcopatum transiliensem ordinantes, illud mimine

Εὐστάθῳ τῆς ἐν Δημητρίᾳ σεβαστίᾳ, ἔτε εἰς λπολογίαν ἐδέχθη, διόν τὸ ἐν λαλίᾳ τῷ ιδίῳ πατέρῳ καὶ Ἐπικόπειαν σαρέας τῆς ἐν καππαδοκίᾳ, ἥδη ωφέτερη καθηρή, ἐπειδὴ ἀνάρμοσον τῇ ιερωτικῇ ἡμέρᾳ: ισέον δὲ, ὅπερ εἰς τόπον ἐνσάσις μελέπι οὐλέση Ὀπίσκοπῳ, μετέμψηρον ὑπερφύρων ἐρεμῷ ἐνσάδι οὐρώποι τοις μεταπταῖνται τῇ δι' αὐτὸν θυμῷ ἐν γαγραῖς τῆς παφλαγονίας σωόδῳ κατεκενθή, διότι μὲν τὸ καβαρεθεῖμα αὐτὸν ἐν τῇ Καπαρέαν σωόδῳ, πολλὰ τῶν ἀληπιατικῶν τύπων ἐπέχασεν γαμεῖν γῳλαντούς, καὶ βρωμάτων ἀπέχεις ἐδουρμάπεις καὶ διὰ τέτον πολλὰς οὐρές ταῖς γεγαγεῖσιν ἐχώρεις, καὶ τὰς ὄπιςιας ἐπιτεπούλησε, ἐπ' οικίας τηλούς κοινωνίας ποιεῖς ἀνέπτεις δέλτας τὸ ωφέλημα. Τεοσεβείας τῷ δεσποτῷ ἀπέστα αὐτοῖς φιλοσόφῳ χρῆμα Φορῶν, καὶ τὰς αὐλὰς αὐτῷ ξενισοῦντος ἀπόστολος ἐποίει, καὶ τηγανίας κείρεις παρεσκεύαζεν καὶ τοις οὐρώποις μένας τησείας ἐπιτεπεῖδες ταῖς επαναὶς ἐν τησεύειν ἐδίδασκεν· ἐν οἷον γεραμπότων ἐνχάδες ἀπώλειας θνάτους καὶ τηλέργων γεραμπούσιοντος· ἢν νόμον ταῖς ηγάγετε, τὸν ἐν λογισμοῖς ἐπιτηνανίαν, οὐ μόνον τὰς κλίνειν ἐκέλευσε καὶ ἀλλα ποιεῖσθαι πάντα τάτοις ποιεῖται αὖτε καὶ διδοκούσι· σωόδῳ, μετέμψησι, ἐν γάγραις παφλαγονίας σωάθεσσα, αὐτόν τε τὴν θῆλη, καὶ τὰ δόγματα αὐτὸς ανεβαμάτα ταῦτα μεν ἐν υπερφύρων ἐγκρέτο: τότε δὲ διελθεῖται μακεδονίας, ἐνδόξιος ἐν διπλῷ τὸν ἀνισχείας θέρμῃ Ιερόνον, την ταῖς αιγαῖς πόλεων αναθείσκουν), τῷ μὲν τοις τηλονισάντων αὐτὸν οἱ ἐλάνθανον τὰς, ἐναντία νομοθετεῖτες τοῖς τοις αὐτοῖς κεκερμένοις οἱ γῳλανίας μέσεις εἰς πέργαμον ἐλογίζοντες, ἐνδόξιον δεύτερον τότε ποιεῖσθαι τὴν μετάβασιν ἐνθρονίζοντες,

χωνταντία τοῖς οἰκείοις δόγμασιν επεργάζοντον· ταῦτα καλεργασάμφροι, τὴν μὲν αναγνωδέσσαν πίνεις τὴν δρύμεων μὲν τῆς χρομένης φρεστήν, ὡς διρθώσαντες ἔξαπεσιλαν ἐπειδάμενοι τές μη τῶν γερμάνων αὐτῇ ἔξορεύεις, καὶ τοσαγμα τῷ βασιλεῶς γνωματίαν κατέτιστα τὰ τῶν αὐτῶν πεπρωγμένα, τοῖς τε ἄλλοις τοῖς κατὰ την αναβλήν ὄμοδοξοις, καὶ πατεροφίλῳ τῷ συνδοπόλεως ἔπειτα γνώσκειν τῆς σελδικείας ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἐνθύς ὥριπτε πόλιν ἐνδόξιαν ἐγνάδειχθεντὸς τῆς μεγαλοπόλεως, τηνικατα Βηρυλληνή μεγάλη ἐκκλησία ὀνομαζόμενην Κορία ἐνκανιάδην, εν τοισταῖς κανταπί τὸ δέκατον, καὶ Ιεραπόλις καίσαρος ἁδεῖτον, ἢ πεντεαιδεκάτη τὸ Φεβρουαρίου μηνός ἐνδόξιον δὲ καθεστέεις εἰς τον Θερον αὐλήν, πρωτην ἐκείνην πολυθρύλλην ἀφῆκε Φωτίου, Φερόσας ὁ πατήρ αἰτεῖς ὁ γος ἐντεῖς Φορύβης ἐγκατέστησεν, ἐπὶ τέτοι τῷρην χρομένης, μηδὲν, ἔφη, ταρσέπεσθε το λεχθὲν τὸ ἑρμῆς ὁ γος πατήρ αἰτεῖς, ὅτι καθένα σέβει ὁ γος ἐντεῖς, ὅπερει τὸν πατέρος τοιαῦτα ἐγένετο. Ενδόξια εἰπόντος, οἱ μην Φορύβης κατεσάλη γέλως ἐγνάδειτο τούτην κατείχε πολὺς τὴν ἐκκλησίαν καὶ μένει τὸ λεχθὲν, ἀλλεὶ δένεργε γελώμενον τοιαῦτα γδὴν οἱ αἱρεσιάρχαι Κορία μενοι, καὶ φέτι τοιαῦτας ἀγοράζενοι λέξεις, τὴν ἐκκλησίαν διέσπασαν τέτοι μην ἐν τοιεπο τέλος καὶ ἐν κανταπί τοῖς πόλει χρομένη σωμόντος ἔρχεν.

Κεφ. μδ.

Περὶ Μελετίου Αρτιοχίας Ἐπισκόπου.

HΔῆτε γοτόντος τὰ πέδι μελετίας λεκέδεν· γδὲ, ὡς μικρῷ ἐμπροσθεν εἴπον, τῆς ζημενίων σεβαστείας ἐπόκοπος, προσελήνθη, εντατίκα καθαιρεθέντος ἐκ τῆς σεβαστείας εἰς Βεργιαντῆς συρίας μετασχηθεὶς χρόμενος ἐγένετο σελεύκειαν σωμάδω, καὶ τῇ πίστῃ τῷ πέδι αἰδάνον τῶν γερμάνων, οἱ δὲ εἰχεν ἐπὶ τὴν Βεργίαν αἰνεχώρησεν χρομένης ἐγένετο τὴν κανταπί τοῖς πόλει σωμάδω, οἱ δὲ αἴσιοι καὶ πυθόμενοι τὸν ἐνδόξιον καταπεφερούκενεν μὴ τῆς αὐτῶν ἐκκλησίας, ἐπὶ δὲ τὸν πλάτον κανταπί τοῖς πόλει σωμάδω, οἱ δὲ αἴσιοι μεταπέμψαμενοι τὸν μελέτιον ἐν τῆς Βεργίας,

A reputabant, se suis ipsorum decretis contraria gerere. His rebus perfectis, lectam fidem cum supplemento, tanquam à se correctam, Ariminum miserunt; mandantes ut quicunque ei nollent subscribere, ex Imperatoris edito in exilium pellerentur. Postremo cuncta à se gesta, tum aliis per Orientem qui idem cum ipsis sentiebant, tum Patrophilo Scythopoleos Episcopo significarunt. Hic enim ab urbe Seleucia recta in suam civitatem contenderat. Porro Eudoxio in urbe regia sacerdote constituto, magna Ecclesia qua Sophia cognominatur, sub idem tempus dedicata est, Consulatu Constantij decimo & Iuliani Cæsaris tertio, quintodecimo die mensis Februarii. Eudoxius vero simul atque in sede illa collocatus est, primam hanc protulit sententiam, qua omnium sermone celebratur: Pater *Ιωάννης*, filius *Ιωάννης*. Unde cum tumultus ac sedatio exorta esset: nolite, inquit, turbari ob ea qua dixi. Nam pater quidem *Ιωάννης* est, quippe qui neminem colit. Filius autem *Ιωάννης*, quia colit patrem. Quae cum dixisset Eudoxius, tumultus quidem sedatus est: ingenis vero risus in Ecclesia excitatus tumultum exceptit. Atque hoc dictum cum risu & cachinno hactenus commemoratur. Hujusmodi cavillationibus utentes hæresiarchæ, & in talibus voculis occupati, Ecclesiam disciderunt. Atque hunc finem Constantiopolitana quoque synodus tortita est.

CAPUT XLIV.

De Meletio Antiochiae Episcopo.

Nunc tempus estut de Meletio dicamus. Hic enim post depositiōnem Eustathii, Sebastiæ Armeniorum Episcopus factus est, sicut paulo ante dixi. Postea vero à Sebastia translatus est Berœam qua urbs est Syriæ. Cumque Seleuciensi Concilio interfuisset, & fidei illic ab Acacio edite subserpisset, recta inde Berœam repetiuit. Posthac Concilio apud Constantiopolim congregato, Antiocheni cum Eudoxium competissent spreta ipsorum Ecclesia ad Constantiopolitanæ sedis opulentiam transiisse, Meletium Berœa accitum,

V iii